

jeg f. Eks. overfor ærede Medlemmer ved Uddrag af Protokollen fra de nødlidende Kvinders Kontor vilde demonstrere, hvilken Trang der er til Stede, vilde jeg kunne blive ved at tale til i Morgen tidlig, og for den Sags Skyld er Spørgsmaalet saa stort, at det, hvis jeg turde gøre Regning paa, at man forstod denne lange Tales Mening og Hensigt, ikke vilde være urimeligt at lægge Beslag paa Tingets Opmærksomhed til i Morgen tidlig, om det saa skulde være. Denne Sag er saa stor, og den har saa mange interessante og gribende Enkeltheder, at den nok kunde fortjene at blive Genstand for den udførligste Behandling. Det ene Billede er som det andet, saa lidt trættende vilde det blive. Jeg maatte tale om den samme Nød, den samme Sult, omend med nogle Nuancer. I et Hus i Helsingørsgade, som var befolket delvis af Oktoberdamer, boede for nogen Tid siden blandt enkelte retskafne Mennesker en Enke med 4 Børn. Hun var kun 31 Aar gammel, svagelig og tjente 6 Kr. om Ugen. Drengen laa syg, og hun havde ikke den Mad, Lægen havde beordret til den syge. Hun boede før i Adelgade, nu er hun flyttet til Nørrebro fra Helsingørsgade efter at have boet her i faa Maaneder. Hun maa flytte omtrent hver Maaned, fordi hun ikke kan betale Husleje. Det er umuligt for hende at skaffe Mad til Børnene. Hun har henvendt sig til „Nødlidende Kvinders Kontor“, men den Hjælp, de have kunnet yde, har i alt været 25 Kr., videre have de ikke kunnet strække sig, og de have maattet sige Nej til mange, mange andre, der vare omtrent lige saa trængende som hun. Der bor paa Gasværksvej Nr. 19, 4de Sal, en Enke med 4 ukonfirmerede Børn. Det er væsentlig disse Børn, der maa underholde hele Familien. Moderen er svagelig, fortjener ved Maskning ifølge Kontorets Opgivelse 2 Kr. om Ugen, og saa har hun endda en Arbejdsdag paa mindst 8 Timer, og hun skal tillige holde sit Hjem rent, passe Børnene o. s. v. Hvis hun ikke havde tapre Børn, som slide og slæbe, vilde hun gaa til Grunde, vilde Hjemmet overhovedet ikke kunne eksistere. En anden Enke paa 33 Aar bor Oehlenschlägersgade 35; der er ligeledes 4 Børn. Her tjene alle Børnene og Moderen tilsammen 8 Kr. om Ugen. Huslejen er 12 Kr. om Maaned. Enhver kan sige sig selv, at de Børn, der vokse op i disse Hjem, undernæres og forkrøbles. Saaledes kunde jeg blive ved at nævne det ene Eksempel efter det andet, Nødstilstand paa Nødstilstand. Men

slaa op i Bladene nu i de kommende Tider og se saa, hvilke gribende Skildringer der i saa godt som alle Bladene gives af de Forhold, der raade rundt omkring i en Mængde Hjem her i Hovedstaden. Og saa tale Bladene endda ikke om al den Nød, der raader rundt omkring ude paa Landet, for vel demonstrerer Nøden sig mere klart i den store By, men selv ude i mange Landsbyer, hvor man mindst skulde tro det, raader megen Nød.

Stillingen er jo den, at der er stor Forskel paa de kommunale Raads Villie og ogsaa paa deres Evne til at komme de nødlidende til Hjælp. I øvrigt gælder det, at en Del af de Kommuner ude paa Landet, der have mindst Evne, ofte er dem, der vise den største Villie, medens omvendt de Kommuner, der meget godt have Evne, ikke vise synderlig Villie til at komme de nødlidende til Hjælp. Jeg ser her i „Politiken“ i Nummeret for den 1. December 1910 en Artikel om de syges og fattiges Jul, og her staar — det er Svar paa en Henvendelse til en fattig Mand —: De kan tro, det er drøjt at se Børnene komme her ud, Klæder have de ikke, nu begynde de ogsaa at sulte, jeg gemmer hver Dag lidt af min Middagsmad, men hvad forslaar det til 4? Der staar i samme Blad for i Dag en Artikel med Overskrift: „Skæbner, som vi ere Herrer over“, og saa tales der i denne Artikel om nogle nødlidende Børn. Ja, det er rigtigt, Skæbner, som vi ere Herrer over! Vi, den danske Rigsdag, det danske Folks Repræsentanter ere Herrer over alle disse Skæbner, mere eller mindre, saa vidt menneskelig Magt rækker. Vi staa inde derfor, vi ere det danske Folks Repræsentanter, og hvis der i den danske Rigsdag raader Villie til at hjælpe alle de Børn og alle de Enker, saa fattes det heller ikke paa Midler dertil, vi kunne gøre det, vi staa udrustede med Magt og Myndighed til at gøre det.

Men det er ikke sandt i Øjeblikket, hvad der staar i „Politiken“: „Skæbner, som vi ere Herrer over“. Der kan hjælpes i det og det Tilfælde, der kan samles nogle hundrede, nogle tusinde Kroner ind, men en virksom Hjælp er det ikke. For øvrigt ere disse Indsamlinger for en stor Del et Led i hele Bladmaskineriet, i Journalistikken, man skal ogsaa have noget om Velgørenhed, noget om Fattigdom. Jeg minder om, at det samme Blad næsten altid umiddelbart efter Juledagene plejer at bringe Privattelegrammer fra sine Korrespondenter ude omkring i Landet